

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 483/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **M.HOUSE s. r. o.**, Mansueta Olšovského 4, Malacky, IČO 51 767 856, zastúpeného **URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní sp. zn. BA-4Sa/66/2021 (pôvodne Krajský súd v Bratislave sp. zn. 4Sa/66/2021) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) v konaní sp. zn. BA-4Sa/66/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje prikázať správnenmu súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Požaduje tiež finančné zadosťučinenie 1 670 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ podal 27. júla 2021 žalobu proti nečinnosti orgánov verejnej správy (nečinnosť v kolaudačnom konaní). Sťažovateľovi bolo 18. júla 2023 doručené uznesenie správneho súdu č. k. BA-4Sa/66/2021-362 z 13. júla 2023 o zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby sťažovateľom, pričom správny súd žalovanému 1 (mesto Malacky, Útvar výstavby životného prostredia) priznal právo na úplnú náhradu trov konania, a žalovanému 2 (Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, oddelenie štátnej stavebnej správy) náhradu trov konania nepriznal. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2023 (informácia

získaná ústavným súdom z webového sídla Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, pozn.).

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta, že správny súd vydal uznesenie o zastavení konania po takmer 2 rokoch od podania správnej žaloby na podklade späťvzatia správnej žaloby zo strany sťažovateľa zo 14. júna 2023. Napadnuté konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené, keďže nie je rozhodnuté o výške náhrady trov konania, pričom zo strany správneho súdu za viac ako 1 mesiac od vydania uznesenia o zastavení konania nedošlo k odoslaniu administratívneho spisu žalovanému 1, dôsledkom čoho kolaudačné konanie sťažovateľa nie je (a nemôže byť) za viac ako 3 roky a 10 mesiacov právoplatne skončené. Právoplatné skončenie kolaudačného konania v nadväznosti na postup porušovateľa, ako aj odstránenie právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza, je pre neho extrémne dôležité, pretože správny súd svojím neefektívnym postupom spôsobuje sťažovateľovi významné škody ako investorovi v meste Malacky. Sťažovateľ toho času nie je schopný plniť si svoje záväzky, ku ktorým sa zaviazal v rámci predaja nehnuteľností, ktorých je staviteľom.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

5. Konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95), pričom nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý je potrebné vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Ak zákonodarca kladie dôraz na rozhodnutie správneho súdu v ustanovenej lehote, vyjadrí toto očakávanie dikciou zákona. Napríklad lehota na rozhodnutie o správnej žalobe vo veciach azylu je podľa § 216 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) 90 dní, lehota na rozhodnutie o správnej žalobe vo veciach zaistenia je podľa § 228 SSP sedem pracovných dní, lehota na rozhodnutie o žalobe vo veciach stáleho zoznamu voličov a zoznamu voličov je podľa § 270 SSP päť dní, lehota na rozhodnutie o žalobe vo veciach zhromažďovania občanov je podľa § 409 SSP trojdňová.

V právnej úprave žaloby proti nečinnosti orgánov verejnej správy exaktne stanovená lehota na rozhodnutie chýba.

6. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

7. Vo vzťahu k skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že konanie o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy (v prípade sťažovateľa ide o žalobou namietanú nečinnosť orgánu verejnej správy v kolaudačnom konaní) predstavuje štandardnú agendu rozhodovania správnych súdov, zložitost'ou sa nevyznačuje ani rozhodovanie o výške trov konania. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v priebehu napadnutého konania, obsah ústavnej sťažnosti ani jej prílohy nenasvedčujú tomu, že sťažovateľ prispel k predĺženiu konania.

8. K samotnému postupu správneho súdu ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie vo veci samej pred správnym súdom trvalo 2 roky (podanie žaloby v júli 2021, nadobudnutie právoplatnosti uznesenia o zastavení konania v júli 2023). Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až po právoplatnom skončení konania vo veci samej a aktuálne prebieha rozhodovanie o výške náhrady trov konania žalovaného 1. Ústavný súd považuje za legitímnu požiadavku sťažovateľa dosiahnuť stav právnej istoty. Právna neistota sťažovateľa existujúca v čase podania ústavnej sťažnosti je ale subjektívne oslabená, berúc zreteľ na celkovú dĺžku konania vo veci samej (2 roky), skutočnosť, že sťažovateľ sám vzal žalobu späť (t. j. vo veci samej právnu neistotu prestal pociťovať), pričom výška náhrady trov je v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánov verejnej správy do značnej miery predvídateľná vzhľadom na paušalizované sadzby v advokátskej tarife (žalovaný 1 bol v napadnutom konaní právne zastúpený, pozn.). Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že od právoplatného skončenia konania vo veci samej (moment vzniku povinnosti správneho súdu rozhodnúť o výške náhrady trov, ako aj potreby uskutočniť prípadné ďalšie úkony – napr. vrátiť administratívny spis žalovanému 1) do podania ústavnej sťažnosti neuplynuli ani dva mesiace.

9. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 28/2023, k tomuto ústavný súd uvádza, že situácia sťažovateľa je odlišná, keďže ústavná sťažnosť, na základe ktorej bolo vedené konanie sp. zn. III. ÚS 28/2023, bola podaná ešte v čase, keď konanie všeobecného súdu vo veci samej nebolo skončené. Sťažovateľ však svoju ústavnú sťažnosť podal 30. augusta 2023, pričom konanie vo veci samej pred správnym súdom bolo právoplatne skončené 19. júla 2023.

10. Ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania pred správnym súdom vzhľadom na už uvedené okolnosti nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť odmietol v celom rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu